

Sotsiaaltoimetustel 681 494
Toimetaja Pille Liimal

Pille
Liimal

KOMMENTAAR

Mõranenud koostöö

Tallinna Laagna lasteaed–algkooli sees ja ümber tekkinud lahkkelide ja da võiks pikalt jätkata.

Laagna kooli teise klassi õpilaste vanemad ei kahtle mitte üksnes nende lastega tegelevate inimeste professionaalsuses, vaid ka asutuse juhataja tööstiilis ja eelistustes, samuti tehtud kulutuste otstarbekuses. Nad on kaotanud usalduse kooli vastu, mille sünni üle nad kaks aastat tagasi siiralt rõõmsad olid.

Ja kuigi ühe klassi vanemate rahulolematuse põhjusi võib osaliselt pidada ka subjektiivseteks ja isiklikest sümpaatiatest lähtuvateks, ulatuvad nende tõstatatud probleemid ühe kooli seinte vahelt kaugemale. Mõranenud koostöö õpetaja ja vanemate vahel on vaid üks, takistus edu teel.

Konflikt Laagna minikoolis näitab tegelikult küllaltki selgelt olukorda, kuhu oleme jõudnud puuetega laste õpetamises ja hoolduses.

Veel kolm–neli aastat tagasi oli peaaegu, et saaks puuetega lastele luua mingisugusedki õppimis– ja arenemisvõimalused, seda nii lasteaiarühmade kui kooliklasside näol. Täna tahavad teadlikumad vanemad aga veenduda selles, et õpetus, ravi ja rehabilitatsioon oleks tõepoolest kvaliteetne. Nende lapsele sobivaim ja parim. Lihtsalt ära hoidmise koht ei rahulda enam kedagi.

Samas ei aja Laagna algkooli vanemad taga teab mis luksust. Vastupidi, nad on mures kulutuste pärast, mis on nende hinnangul tehtud vaid välise mulje jätmiseks. Nad ei nõua pikka loetelu uhkete nimedega teraapiatest, vaid tahavad teada, mis on ühe või teise asja taga.

Kes tagab aga, et veeteraapia ei osutu lihtsalt vees ligunemiseks või muusikateraapia lihtsalt muusika kuulamiseks? Kes hoiab ära selle, et puuetega lapsi masseeritakse päevast päeva seepärast, et "massaaž on neile kasulik" või sõidutatakse hobusega, sest on kuulnud, et "see teeb head"?

Kes määrab, millise programmi järgi peavad ühe või teise puudega lapsed õppima, et saavutada võimetekohast maksimumi? Laagna lasteaed–algkooli juhatajalt ei saanudki päris ühest vastust, kellele on kooliklassid avatud. Selgusetuks jäi seegi, kas õppetöö käib tava– või abikooli programmi järgi.

Tegelikult vajab ju puudega laps nagu iga teinegi mitte õpetust õpetuse ja ravi ravi pärast, vaid just seda õiget õpetust ja õiget ravi. Ja vanemal peab olema kindlustunne, et ühe etapi läbimine annab mingi tulemuse või võimaluse kusagile edasi minna. Vastasel korral on vastutustundetult maha visatud nii väärtuslik aeg kui ka raha.

Puuetega laste õpetamises ja arendamises peavad koostööd tegema nii haridus–, sotsiaal– kui meditsiinitöötajad. Ja tõenäoliselt oleks kõige õigem, kui iga valdkond vastutaks ennekõike oma inimeste töö kvaliteedi eest. Seni, kuni üksiku kursuse läbi teinud inimene võib end terapeudiks nimetada, ei jäägi vanematel muud üle, kui üritada abi intuiitiivselt hinnata.